

Arrest

nr. 325 822 van 25 april 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2023 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat B. SOENEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 24 november 2019 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 8 april 2021 neemt de toenmalige commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de toenmalige commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 22 september 2021 trekt de toenmalige commissaris-generaal deze beslissing in. Op 30 september 2021 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in zijn arrest met nummer X het tegen de beslissing van 8 april 2021 ingestelde beroep.

1.2. Op 16 november 2022 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 18 november 2022 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, S(...) S(...), bent een Afghaanse burger van Pashtoe origine en een soennitische moslim van geloofsovertuiging. Hoewel u afkomstig bent van het dorp Khaleklam (district Dara-i-Pech, provincie Kunar), verhuisde u ongeveer acht jaar voor uw uiteindelijke vertrek uit Afghanistan samen met uw moeder, jongere broer A(...) en zus S(...) en de familie van uw maternale oom A(...) W(...) naar het dorp Dagh (district Narang, provincie Kunar). Uw vader was toen al vermist. De taliban hadden hem ontvoerd in Dara-i-Pech nadat hij eerder een tijd ondergedoken had geleefd in Londen. Na verschillende jaren was uw vader teruggekeerd naar Afghanistan. Zijn ontvoering toen gaf de directe aanleiding voor uw broer S(...) J(...) (OV n° (...)) om de regio in 2011 te verlaten en in België internationale bescherming te komen aanvragen. Uw broer kreeg in 2013 subsidiaire bescherming, maar in 2017 werd zijn beschermingsstatus ingetrokken wegens een ernstig misdrijf. Zijn hiernavolgende verzoeken van november 2019 en september 2021 werden door het CGVS afgesloten met een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

U genoot nooit staatsonderwijs maar ging in Dara-i-Pech wel twee jaar naar de madrassa. Zelf verliet u Afghanistan ergens in 2018. U linkt uw problemen ook aan de asielmotieven die door uw broer werden aangehaald. Uw maternale oom A(...) W(...) was actief bij de Afghaanse inlichtingendiensten op de militaire basis Torchi nabij de provinciehoofdstad van Kunar, Asadabad. Hij had twee informanten in dienst die hem rapporteerden over de activiteiten van Daesh of de taliban. Een zevental maanden lang was het uw taak om de informanten van uw oom hun loon uit te betalen. A(...) W(...) bracht het geld van de basis naar jullie thuis en één keer per maand nam u het geld, reisde u naar Asadabad en overhandigde u het geld aan de spionnen. Twee of drie dagen voor uw vertrek werden de twee spionnen gevat door Daesh of de taliban. Zij vertelden één van de militante groeperingen over uw en A(...) W(...) zijn rol. Uw maternale oom besliste dat u het land moest verlaten. Hijzelf zou het land ook ontvluchten, naar de Verenigde Staten. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije naar Oostenrijk. In Griekenland vernam u dat uw maternale oom gedood was in Afghanistan. U diende er een aanvraag tot bescherming in op 14 mei 2019 en kreeg een negatief advies op 29 november 2019. Ondertussen was u via Italië en Frankrijk verder gereisd naar België. Op 25 november 2019 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde bij aankomst in België minderjarig te zijn. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de vijanden van uw oom A(...) W(...).

Ter staving van uw aanvraag legde u volgende documenten neer: een kopie van de taskara van uw oom en kopieën van enkele documenten die zijn werkzaamheden moeten staven (certificaat en brieven van Amerikaanse ambassade in Kabul), een kopie van een door hem geschreven brief die vertelt over zijn problemen in Afghanistan, een kopie van een dreigbrief van de taliban, een kopie van een brief van de dorpsouderen en een kopie van een visumaanvraag door uw oom. Enkele dagen na het onderhoud ontving het CGVS nog twee foto's van het levenloze lichaam van A(...) W(...).

Op 9 april 2021 ging het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) over tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien geen geloof werd gehecht aan de door u aangehaalde vluchtmotieven. Tevens oordeelde het CGVS dat u aan de situatie van willekeurig geweld in Kunar kon ontsnappen door beroep te doen op het interne vluchtalternatief in Jalalabad. U diende beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 22 september 2021 trok het CGVS de eerdere weigeringsbeslissing in gezien de gewijzigde machtsituatie in Afghanistan. Op 30 september 2021 heeft de RvV uw beroep verworpen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geoordeeld dat er in uw hoofde sprake is van bijzondere procedurele noden evenals dat het opportuun is om u bepaalde steunmaatregelen te verlenen om hieraan tegemoet te komen. Meer bepaald blijkt dat u minderjarig was tot 30 november 2020. U werd bijgevolg op DVZ gehoord in bijzijn van uw voogd en door een medewerker gespecialiseerd in het horen van minderjarigen.

Het Commissariaat-generaal is na grondige analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier echter van oordeel dat er heden onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan blijken die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u intussen meerderjarig bent geworden. Verder gaf u tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat u angstig bent door de bedreigingen die u meemaakte (CGVS p. 15). Echter blijkt nergens uit een medisch of psychologisch attest dat uw mentale moeilijkheden dermate ernstig zijn dat u niet in staat bent op volwaardige wijze deel te nemen aan een persoonlijk onderhoud.

Bijgevolg werden er u geen verdere specifieke steunmaatregelen verleend nadat uw verzoek aan het Commissariaat-generaal werd overgemaakt, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het CGVS merkt op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Er dient immers vastgesteld te worden dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u problemen met Daesh of de taliban heeft gekend en dat u om die reden Afghanistan heeft moeten verlaten.

Vooreerst moet opgemerkt worden dat uw broer S(...) J(...) reeds vier aanvragen tot internationale bescherming deed in België. Op 31 januari 2012 vroeg hij een eerste keer internationale bescherming aan. Hij verklaarde toen afkomstig te zijn van het dorp Khalekham (district Dara-i-Pech, provincie Kunar) en vertelde dat jullie vader en oom A(...) W(...) problemen hadden met de plaatselijke talibancommandant N(...). Deze vermoordde in het verleden al jullie grootvader G(...) K(...) waarna uw vader twee verwanten van N(...) zijn groepering doodde. Uw vader vluchtte daarna naar Londen en dook er enkele jaren onder. Na tussenkomst van de dorpsouderen kon hij na een klein decennium terugkeren naar Afghanistan. Ongeveer 3,5 jaar later begonnen de problemen opnieuw toen jullie grootvader langs moederszijde, N(...) K(...), malik werd van het dorp en uw vader voor hem begon te tolken als hij contact had met buitenlanders. De taliban verdachten uw vader ervan te spioneren voor de Amerikaanse en Britse troepen, maar in werkelijkheid was het dus jullie oom A(...) W(...) die samenwerkte met de buitenlandse bezettingsmacht. Wat volgde was een opeenvolging van incidenten waarbij eerst jullie grootvader M(...) K(...) per ongeluk gedood werd door de buitenlandse troepen en vervolgens ook heel wat handlangers van N(...) om het leven kwamen na aanvallen van deze troepen. Na bedreigingen aan het adres van jullie vader en oom, vluchtte oom A(...) W(...) naar de stad Jalalabad. Uw vader bleef in Dara-i-Pech achter maar werd niet veel later ontvoerd door de taliban. Uw broer J(...) vluchtte samen met u, jullie moeder, jongere broer en zus naar de hoofdstad van Nangarhar. Een tiental dagen later verliet hij Afghanistan.

Op 26 oktober 2012 nam het CGVS in zijn dossier de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien er geen geloof werd gehecht aan zijn relaas en het in zijn geval mogelijk werd geacht om beroep te doen op het interne vluchtalternatief en zich in Jalalabad te vestigen, om aan het willekeurig geweld in Kunar te ontsnappen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde in beroep de door het CGVS genomen beslissing op 21 februari 2013.

Op 5 augustus 2013 diende hij een tweede verzoek in. Hij stelde dat zijn familieleden Jalalabad zouden hebben verlaten en teruggekeerd zouden zijn naar Kunar. Het CGVS nam op 1 oktober 2015 opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus. Wel werd hem ditmaal de subsidiaire bescherming toegekend op basis van de algemene toestand in jullie regio van herkomst, Kunar. Op 29 december 2017 werd dit statuut hem ontnomen nadat uw broer veroordeeld werd wegens een ernstig misdrijf. Het CGVS stelde nog dat een terugkeer van J(...) naar Jalalabad niet onredelijk is. Uw broer ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 25 november 2019 diende hij voor een derde keer een verzoek om internationale bescherming in. Het CGVS oordeelde dat zijn verzoek niet-ontvankelijk is. Ook in beroep werd deze beslissing op 25 juni 2021 bevestigd. In zijn vierde verzoek van september 2021 verklaarde uw broer dat jullie oom A(...) W(...) gedood werd door de taliban, en dat hij niemand meer had in Afghanistan. Ook dit verzoek werd door het CGVS op basis van gebrekkige geloofwaardigheid afgewezen op 29 maart 2022. Uw broer heeft geen beroep ingediend.

Hoewel elke aanvraag tot internationale bescherming op zijn eigen merites beoordeeld moet worden, stelt het CGVS desalniettemin vast dat jullie vluchtmotieven een duidelijk verband vertonen met elkaar. Zowel u als uw broer verwijzen immers naar de werkzaamheden van oom A(...) W(...) als spion die al dan niet rechtstreeks aanleiding zouden hebben gegeven tot jullie vertrek uit Afghanistan. De vaststelling dat u blijkaar verder borduurt op de in 2012 al ongeloofwaardig bevonden verklaringen van uw broer, tast de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees al op ernstige wijze aan.

Concreet plaatste het CGVS in 2012 al ernstige vraagtekens bij de werkelijke activiteiten van de desbetreffende oom. Heden moet vastgesteld worden dat uw verklaringen hieromtrent ook niet kunnen overtuigen. Zo beweert u, net zoals uw broer, dat A(...) W(...) actief was op de militaire basis 'Torchi' (CGVS, p. 7). Hoewel objectieve informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier, aantoonde dat Camp Wright nabij de provinciehoofdstad Asadabad, door de lokale bevolking uit Kunar inderdaad "Top chi" kamp wordt genoemd, kan u opvallend genoeg niet verduidelijken wat dan de officiële naam is van deze basis (CGVS, p. 8), ondanks de vaststelling dat de door u voorlegde documenten van uw oom deze naam trouwens vermelden. Dit is toch bijzonder opvallend. Verder slaagt u er geenszins in om de activiteiten van uw oom op die basis daar te verduidelijken, ondanks de talrijke kansen die u hiertoe kreeg. Eerst vertelt u dat hij actief was als tolk, maar dit gegeven ontkent u later tijdens het onderhoud (CGVS, p. 4 en 7). U zegt vervolgens dat u eigenlijk niet weet wat zijn job was, u zou enkel weten dat hij informatie over Daesh en de taliban doorspeelde (CGVS, p. 7). Op de vraag voor welke dienst of instantie A(...) W(...) dan werkte, stelt u voorts dat dit de nationale veiligheidsdiensten, de NDS, moet zijn. Waar deze afkorting dan voor staat kan u niet verduidelijken, laat staan dat u zijn functie binnen deze organisatie kan omschrijven (CGVS, p. 7-8). Of hij dan bv. een spion of soldaat was, weet u evenmin (CGVS, p. 8). Als het CGVS daarna opmerkt dat de voorgelegde documenten er toch eerder op wijzen dat deze A(...) W(...) tot 2014 voor de Amerikanen zou hebben gewerkt dan wel voor de NDS, vertelt u dat hij inderdaad eerst voor de buitenlandse troepen heeft

gewerkt en daarna aan de slag ging bij de NDS (CGVS, p. 18). Deze opmerking kan niet overtuigen. Het CGVS ziet niet in waarom u dit dan niet eerder zo tijdens het onderhoud zou kunnen vermeld hebben. Bovendien kan u ook al niet toelichten in welk jaar de Amerikanen dan vertrokken zouden zijn van deze basis (CGVS, p. 18). Uw uiterst vage en soms tegenstrijdige verklaringen maken het helemaal niet aannemelijk dat oom A(...) W(...) in welke gedaante dan ook daadwerkelijk actief zou geweest zijn op "camp Wright/Top Chi kamp". De vage verklaringen omtrent zijn vermeend profiel, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas op ernstige wijze. U beargumenteert voorts nog dat uw oom in 2019, na uw vertrek, gedood zou zijn maar opnieuw blijkt dat u hier niets zinnig kan over zeggen. U geeft zelf aan geen idee te hebben heeft waar of hoe hij om het leven gekomen zou zijn (CGVS, p. 15 en 18). Hier kan nog aan toegevoegd worden dat uw broer tijdens zijn derde asielprocédure nog verklaarde dat jullie oom door Daesh werd vermoord (zie beslissing J(...)), terwijl hij in zijn vierde verzoek, dat dateert van na de machtsvername door de taliban van augustus 2021, plots beweerde dat het de taliban waren die jullie oom hadden vermoord.

Verder kan worden gewezen op uw ronduit bevreemdende houding als het CGVS peilt naar de levensloop van uw vader. Hoewel u de gebeurtenissen omtrent uw vader niet inroept als vluchtmotief, moet desalniettemin vastgesteld worden dat u, in navolging van uw broer, stelt dat jullie vader in het verleden ontvoerd zou zijn door de taliban. Voorts vertelt u dat hij ondertussen gedood zou zijn door deze militante groepering. Het valt evenwel op dat u liever niet in detail wil treden over hem (CGVS, p. 6). "Het zijn zaken uit het verleden en u was nog maar een kind", zo zegt u een aantal keer (CGVS, p. 5, 6, 9). Dit kan niet overtuigen, te meer zowel familieleden in Afghanistan als België (u woonde immers nog een tijdje bij uw broer in België en staat nog regelmatig in contact met hem (CGVS, p. 5)) u ongetwijfeld hadden kunnen informeren over het levensverhaal van uw vader. U kan enkel vertellen dat hij getolkt zou hebben, dat hij tijd doorbracht in Londen en dat hij uiteindelijk ontvoerd en gedood werd door de taliban (CGVS, p. 4). Gevraagd naar zijn activiteiten als tolk, kan u geen verdere duiding geven (CGVS, p. 5). Waarom hij naar Londen trok, weet u ook al niet. Verder zegt u dat hij er 6 of 7 jaar verbleef en dat hij terugkeerde naar Afghanistan omdat hij door de Britse autoriteiten gedeporteerd werd (CGVS, p. 5). Uw broer verklaarde nochtans dat vader terugkeerde naar Afghanistan omdat er na een lokale jirga in het dorp beslist werd dat hij een vrijgeleide kreeg (CGVS, gehoor J(...), 08/10/2012, p. 11). Dit zijn dus wel degelijk twee duidelijk verschillende redenen waarom uw vader destijds naar Afghanistan terugkeerde. Hoelang hij dan nog in Afghanistan woonde alvorens hij ontvoerd werd, zegt u dat niet te weten (CGVS, p. 5). In welk jaar hij ontvoerd werd, over de omstandigheden waarin en waar hij precies ontvoerd werd (CGVS, p. 5 en 6), blijken allemaal zaken te zijn die u evenmin kan toelichten. U weet verder wel dat uw vader gedood zou zijn door de taliban, maar in welk jaar dit was, hoeveel tijd er tussen zijn ontvoering en uiteindelijke dood zat en hoe uw oom A(...) W(...) het nieuws over zijn dood vernam, kan u ook al niet verduidelijken (CGVS, p. 6). Dit is allemaal uitermate vaag en niet ernstig. De vaststelling dat u in het geheel geen overtuigende verklaringen aflegt omtrent uw vader en oom, maakt dat het gegeven als zouden zij daadwerkelijk om het leven gekomen zijn door toedoen van de taliban (of een andere gewapende groepering) niet zomaar kan worden aangenomen door het CGVS.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd voorts vastgesteld dat u het zichtbaar moeilijk had om het CGVS een duidelijk overzicht te verschaffen van overige familieleden in Afghanistan. Gevraagd naar ooms en tantes zegt u aanvankelijk dat u behalve twee ooms langs moederszijde, de hierboven al besproken A(...) W(...) en M(...), geen andere familieleden heeft. Niet veel later lijkt u zich plots te herinneren dat zowel uw moeder als vader elk nog twee zussen hebben (CGVS, p. 8 en 9). Deze correctie is niet enkel opvallend, uw verklaringen hieromtrent blijken in tegenstrijd met wat J(...) kwam te vertellen tegenover de Belgische asielinstanties. Hoewel hijzelf zijn verklaringen ook al een paar keer bijstuurde doorheen de jaren, was dit zijn laatste versie: uw moeder zou één broer hebben (Y(...)) en twee neven (A(...) W(...) en S(...)). Zussen had uw moeder zeker niet, zei hij (CGVS, gehoor J(...), 02/06/2017, p. 3). U verklaart heden dat uw moeder wel twee zussen zou hebben. Verder vertelt u dat uw moeder twee broers zou hebben: A(...) W(...) en M(...). Of A(...) W(...) ook een neef zou kunnen zijn van uw moeder, dan wel een broer, zegt u dat niet te weten (CGVS, p. 8). Geconfronteerd met de naam Y(...), stelt u dat hij de man van één uw paternale tantes zou zijn (CGVS, p. 9). Van S(...), volgens uw broer nochtans de maternale oom die mee met jullie gezin verhuisde naar Jalalabad en Narang, zegt u dan weer dat hij "een verwant" is die ergens in Kunar zou wonen (CGVS, p. 14). Voorts zeggen jullie beide dat jullie vader geen broers zou hebben maar waar J(...) nog stelt dat jullie vader maar één zus (Z(...)) heeft, vertelt u heden dat hij er twee (Z(...) en R(...)) zou hebben.

Zelfs als het CGVS opwerpt dat uw broer misschien niet helemaal eerlijk is geweest omtrent al deze zaken en u vervolgens de kans geeft om gedane verklaringen te wijzigen (CGVS, p. 9 en 13), houdt u vast aan het relaas dat u brengt en stelt u dat u moeilijkheden zou hebben met zich zaken te herinneren (CGVS, p. 9, 15, 20). De argumentatie als zou u geheugenproblemen hebben, kan niet overtuigen. Zo legt u geen enkel document neer waaruit moet blijken dat u inderdaad dergelijke problemen zou hebben en gedurende het onderhoud kon evenmin zoiets vastgesteld worden. Het verslag van uw persoonlijk onderhoud toont immers aan dat u in detail kon antwoorden op de gestelde vragen. Ook wat andere zaken betreft lijkt u een relaas te brengen dat er enkel op bedoeld is de Belgische asielinstanties te misleiden. Zo vertelde uw broer dat jullie familie na vertrek uit Manogai district (Kunar) anderhalf jaar in Jalalabad stad (Nangarhar) verbleven hebben alvorens jullie zich in Narang district (Kunar) zouden hebben gevestigd (CGVS, J(...), 26/09/2013, p. 5 en CGVS, 08/10/2012, p. 7). Het is opmerkelijk dat u dit verblijf in de provinciehoofdstad aanvankelijk onvermeld liet bij zowel DVZ als het CGVS (Verklaringen DVZ, p. 6 en CGVS, p. 4). Pas als het CGVS u confronteert

met de verklaringen van uw broer, lijkt u zich plots een en ander te herinneren. Jullie zouden inderdaad een tijdje in de stad verbleven hebben. Op de vraag waarom u dit dan zo niet vermeldde toen er gevraagd werd naar uw verblijfplaatsen in Afghanistan, zegt u louter dat u zich "zo'n dingen" niet herinnert (CGVS, p. 10). Ook over de reden waarom jullie familie terugkeerde naar de provincie Kunar lopen de verklaringen van u en uw broer uit één. Over de verhuis naar Narang verklaarde uw broer dat het voor jullie oom bijzonder moeilijk bleek om elke week van Jalalabad naar de Topchi-basis te gaan en dat de plek Narang veel dichterbij de basis lag (CGVS (...), 26/09/2013, p. 8). U daarentegen spreekt over problemen die jullie zouden gekend hebben in de stad Jalalabad zelf, maar om welke problemen dat dan precies gaat, kan u niet toelichten (CGVS, p. 10). Dit is allemaal zeer bizar.

Bijkomend wil het CGVS nog opmerken dat los van alle al gedane vaststelling gerust mag worden gesteld dat uw persoonlijke vluchtmotieven helemaal niet geloofwaardig zijn gebleken. U vertelt dat u de betaling regelde van twee spionnen die voor uw oom A(...) W(...) zouden gewerkt hebben. Gelet op het gegeven als zou deze oom al heel wat problemen voor uw gezin (vader, broer J(...)) hebben veroorzaakt, ziet het CGVS niet in waarom hij ook nog eens u in een benadeelde positie zou plaatsen met het uitvoeren van dergelijk risicovol taakje. Zelf heeft u hier ook geen verklaring voor. Evenmin kan u een antwoord geven op de vraag of er geen andere, betere manieren waren om dat geld aan die spionnen te bezorgen (CGVS, p. 16-17). Verder zegt u niet te weten hoelang deze twee personen al voor A(...) W(...) spioneerden (CGVS, p. 17), waarom uw oom specifiek hun hulp nodig zou hebben gehad (CGVS, p. 15) en of uw oom nog andere spionnen tewerkstelde (CGVS, p. 15). Overigens weet u trouwens helemaal niet welke vijand u in Afghanistan zou moeten vrezen. Bij DVZ leek u er nog van overtuigd dat leden van Daesh u achterna zaten (Vragenlijst CGVS). Heden weet u niet welke militante groepering u zou viseren. Zo kan u geen details geven over de ontvoering en dood van die twee spionnen en blijft u in het ongewisse of dit uitgevoerd werd door dan wel de taliban, dan wel Daesh. Uw onwetendheid is veelzeggend, te meer u tijdens het onderhoud dan wel een vermeende dreigbrief tegen u door de taliban voorlegt (zie vertaling CGVS p. 17).

Gelet op dit alles meent het CGVS dat uw asielaanvraag niet geloofwaardig is en kan u de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 § 2 a) en b) van de Vreemdelingenwet dan ook niet toegekend worden.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Documenten hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk relaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is gebleken. De bewijswaarde ervan wordt verder ondergraven door de vaststelling dat al deze stukken slechts fotokopieën zijn van originelen. Van fotokopieën is de bewijswaarde gering aangezien ze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk te fabriceren zijn. De opmerking dat niemand in Afghanistan in staat zou zijn om de originele documenten op te sturen, kan helemaal niet overtuigen (CGVS, p. 3). Trouwens kan ook gewezen worden op het wel bijzonder gesolliciteerd karakter van enkele documenten (o.a. brief door oom), waardoor deze ook weinig objectieve bewijswaarde bezitten. Voorts blijkt uit informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De twee foto's van een overleden persoon, die u na het onderhoud nog overmaakte aan het CGVS, zeggen niets over de werkelijke identiteit van deze persoon, noch over de precieze omstandigheden van het overlijden.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 3 maart 2021 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofdtekening aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicaties zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat in uw geval een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht. Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's

allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan

een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het

stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de

specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Vooreerst geeft verzoeker een theoretische toelichting bij de "*medewerkingsplicht en (...) samenwerkingsplicht tussen de verzoeker en het CGVS*", de bewijslast, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt dat "*het CGVS niet op basis van deze beginselen rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier en de meest recente informatie tot haar conclusie is gekomen*".

Verzoeker gaat vervolgens in op zijn kwetsbaar profiel en benadrukt dat hij op het moment van zijn aankomst in België zeventien jaar oud was. Hij voert aan dat zijn jonge leeftijd hem nog steeds kwetsbaar maakt en hiermee geen rekening werd gehouden door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), "*noch bij het opstellen van de vragen tevens niet tijdens het onderhoud en ook niet bij beoordeling van het asielrelaas*". Verzoeker wijst erop dat hij na zijn aankomst in België in 2019 onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming indiende en hekelt dat hieromtrent meer dan drie jaar later (*sic*) pas een beslissing werd genomen. Verder verwijst verzoeker naar artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet en verschillende bepalingen die op de kwetsbaarheid van minderjarige kinderen binnen

de asielpcedure duiden, en stelt hij dat bij de beoordeling en het nemen van een besluit over een verzoek om internationale bescherming de specifieke situatie van kwetsbare personen in overweging genomen moet worden. Verzoeker meent dat er geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind en de drempel van (verwachte) kennis veel te hoog ligt. Bovendien stelt hij ook last te hebben van epileptische aanvallen en slapeloosheid en hiervoor medicatie en psychologische opvolging gehad te hebben. Hij verwijst naar, en citeert uit, een arrest van de Raad dat volgens hem het nummer 245 271 draagt. Hij meent dat er bij het beoordelen van zijn vrees voor vervolging geen rekening gehouden werd met zijn kwetsbaarheid en jonge leeftijd, *“minstens werd hierover niet gemotiveerd in de bestreden beslissing”*.

Verzoeker merkt vervolgens met betrekking tot de motieven van de bestreden beslissing vooreerst op dat het CGVS lijkt te vergeten dat de objectieve elementen van zijn relaas dienen door te wegen in de geloofwaardigheidsbeoordeling. Daarnaast benadrukt hij het belang van zijn persoonlijkheid, zijn achtergrond en zijn leeftijd en is hij van mening dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

Verzoeker betoogt verder, wat betreft de naam van de militaire basis waar zijn oom actief was, dat hij *“de door de lokale bevolking bekendere naam van het kamp”* kent. Aangezien zijn oom werkzaam was voor de Amerikanen en de nationale veiligheidsdiensten en hij spionnen inzette tegen Daesh en de Taliban, kan er niet worden verwacht dat zijn functie uitgesproken wordt meegedeeld, aldus verzoeker. Verzoeker is dan ook van mening dat het te begrijpen is dat hij *“maar summier info kan geven over de militaire basis en de functie van de oom binnen deze militaire organisatie”*. Hij stelt dat hij zijn oom respecteerde en vertrouwde en dat hij hem met de uitbetalingen wou helpen. Hij wijst er tevens op dat hij twee foto's van het lijk van zijn oom neerlegt en bekritiseert dat de adjunct-commissaris de volledige situatie en de voorgelegde documenten niet grondig onderzoekt. Verzoeker voegt toe dat hij onmogelijk zeker kon weten *“welke groepering de dader was gezien beide actief waren in de regio en de oom hen beide actief tegenwerkte”*.

Aangaande zijn verblijf in Jalalabad, volhardt verzoeker in zijn verklaring er drieënhalve maand verbleven te hebben alvorens zich te vestigen in het district Narang van de provincie Kunar. Hij licht toe dat hij dit pas vermeldde toen men hier op het CGVS naar vroeg omdat hij toen nog maar negen à tien jaar was, daar maar voor korte tijd verbleef en hier geen levendige herinneringen aan heeft. Tevens stelt hij dat er, wat betreft zijn kennis van de vallei en verschillende andere dorpen in zijn regio, rekening gehouden moet worden met het feit dat hij geen schoolopleiding heeft gehad en dus geografische kennis mist en is hij bovendien van mening dat mogelijke twijfel over zijn verblijfplaatsen in Afghanistan niet langer relevant is voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Voorts wijst hij op de door hem neergelegde documenten en benadrukt hij dat van bijna alle documenten de originelen zich nog in Afghanistan bevinden maar hij deze moeilijk kan laten opsturen, *“rekening houdend met de postinfrastructuur”*. Verder kan de algemene corruptie in Afghanistan volgens hem *“niet zomaar geponeerd worden naar de voorliggende documenten”*, zonder verder te verduidelijken waarom de documenten er vals uitzien. Verzoeker verwijst in dit kader naar rechtspraak van de Raad en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM).

Verder wijst verzoeker op het volgende:

“Verzoeker gaat niet akkoord waar het CGVS stelt dat de verzoeker geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij dermate verwesterd zou zijn dat hij hierdoor een vrees voor vervolging zou hebben.”

Het persoonlijk onderhoud van de verzoeker vond plaats op 03/03/2021, ondertussen reeds meer dan 1,5 jaar geleden!

Verzoeker is dan ook genooddaakt om in huidige verzoekschrift zijn intussen verre mate van verwestering te benadrukken.

De verzoeker is verregaand geïntegreerd in België.

Verzoeker is de Afghaanse cultuur en kledij totaal niet gewoon. Hij gedraagt en kleedt zich volledig zoals een Belg dat zou doen.

De verzoeker heeft in België het secundair onderwijs afgerond en OKAN gevolgd.

Op heden is hij werkzaam in Grobbendonk. Sinds zijn meerderjarigheid is verzoeker al aan het werk in België. Zijn werkgever is dan ook zeer tevreden van hem.

Ook ter ontspanning voetbalt verzoeker al eens graag met zijn vrienden. Hij drinkt hier ook weleens alcohol bij en geniet van de vrijheid hier in België. Zijn vriendin A(...) waar hij reeds 2,5 jaar mee samen is, woont eveneens in België.

Verzoeker maakt volledig deel uit van onze Westerse samenleving en zou zich niet meer kunnen aanpassen in de Afghaanse samenleving.”

Verzoeker wijst er verder op dat er een toekomstgerichte beoordeling gemaakt moet worden van zijn vrees voor vervolging en verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 255 609 van 4 juni 2021. Hij stelt dat hij zich in een kwetsbare positie bevindt omwille van het gegeven dat hij jaren terug Afghanistan heeft verlaten en sedertdien in “Westerse” landen verbleef. Onder verwijzing naar richtlijnen van UNHCR en rapporten van

EASO/EUAA voert verzoeker vervolgens een omstandig betoog over de risico's van terugkerende Afghanen die gezien worden als 'verwesterd'. Hij wijst er daarbij ook op dat hij via de luchthaven met Belgische documenten zou terugkeren, zodat zijn verblijf in het buitenland boven water zal komen. Verzoeker citeert, onder meer, uit het rapport *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van april 2022 en verwijst naar een arrest van de Raad van 12 oktober 2022. Verzoeker is van mening dat *"zelfs louter lang verblijf in een Westers land ipso facto problematisch (is) bij terugkeer"* en de cumulatie van verschillende vervolgingsgronden ertoe leidt dat hij moet worden erkend als vluchteling.

Vervolgens gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Afghanistan, waarbij hij erop wijst dat het frappant is dat men in het verleden de subsidiaire beschermingsstatus kreeg wanneer men afkomstig was uit een door de taliban gecontroleerd gebied, doch dat dit thans niet meer het geval is, ook al zijn de taliban nu overal aan de macht. Hij verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022 en wijst erop dat de situatie in Afghanistan zeer onstabiel blijft. Hij wijst er bovendien op dat alle bronnen die de adjunct-commissaris zelf aanhaalt, stellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds ontzettend volatiel is en er niet concreet kan worden aangetoond dat asielzoekers uit Afghanistan hierdoor geen risico op ernstige schendingen kunnen oplopen bij een terugkeer. Hij verwijst hierbij naar het standpunt van UNHCR van februari 2022 en het rapport *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van april 2022. Verzoeker citeert tevens uit het rapport *"COI Repository 1st September – 15th June"* van ASYLOS en geeft aan dat er een kentering aan de gang is van het willekeurig geweld waarbij gewone burgers het slachtoffer zijn. Voorts hekelt verzoeker dat de adjunct-commissaris slechts verwijst *"naar landeninformatie met veiligheidsincidenten in Afghanistan tot 30/06/2022 hoewel er reeds toen al actuele informatie beschikbaar is"*, met name recente overzichten van ACLED, waaruit hij citeert, en een rapport van ASYLOS, dat aantoont dat het geweld tegen burgers is gestegen. Verzoeker wijst er verder op dat in het arrest *"Elgafaji"* van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) een onderscheid wordt gemaakt tussen twee hypothesen en merkt op dat het CGVS klaarblijkelijk van oordeel is dat de situatie in Afghanistan aanleunt bij de tweede hypothese, met name dat er persoonlijke omstandigheden moeten worden aangetoond om tot een reëel risico op ernstige schade te kunnen besluiten. Hij wijst in dezen op een toename van de aanwezigheid van *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) in zijn regio van afkomst en het feit dat hij intussen ettelijke jaren in westerse landen verblijft.

Verzoeker gaat vervolgens in op de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Hij wijst erop dat hierover volgens UNHCR op heden nog steeds onvoldoende betrouwbare informatie voorhanden is. Verzoeker gaat in op het handelen van de taliban en de strikte en verregaande toepassing van de sharia. Hij stelt dat de taliban verantwoordelijk zijn voor de precare humanitaire situatie. Verzoeker verwijst naar een rapport van Nansen, waarin de vergelijking wordt gemaakt met de situatie onder het bewind van Al-Shabaab in Somalië, en naar diverse landeninformatie, waaruit de grootschalige mensenrechtenschendingen van de taliban blijken. Verzoeker betoogt tot slot, onder verwijzing naar diverse bronnen die hij aanhaalt, dat ook de slechte socio-economische situatie overwegend door de taliban wordt veroorzaakt. Hij stipt hierbij aan dat de toegang tot medische voorzieningen niet altijd gegarandeerd wordt in Afghanistan, en er *in casu* geen rekening werd gehouden met zijn situatie, waarbij hij zich de vraag stelt of hij wel de nodige toegang zal hebben, omwille van zijn verwesterd profiel.

3.1.2. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde zijn dossier terug te sturen naar het CGVS met het oog op verder onderzoek.

3.1.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Nieuwe elementen

Op 20 februari 2025 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na een verblijf in het buitenland met inachtneming van landeninformatie waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, alsook de COI Query *"Afghanistan, Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van EUAA van 4 november 2022, de *"Afghanistan – Country Focus"* van EUAA van december 2023, de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van mei 2024, het rapport *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"* van UNAMA van juni 2023, de COI Focus *"Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban"* van 14 december 2023, de COI Query *"Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van EUAA van 2 februari 2024 en de *"Afghanistan – Country Focus"* van EUAA van november 2024, als bijkomende informatiebronnen.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) verzoeker geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat hij problemen met Daesh of de taliban gekend heeft en dat hij om die reden Afghanistan heeft verlaten, nu (i) de vaststelling dat hij verder borduurt op de in 2012 al ongeloofwaardig bevonden verklaringen van zijn broer, de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees op ernstige wijze aantast, (ii) zijn verklaringen over de werkelijke activiteiten van zijn oom niet kunnen overtuigen, (iii) de vaststelling dat hij in het geheel geen overtuigende verklaringen aflegt omtrent zijn vader en oom, maakt dat het gegeven als zouden zij daadwerkelijk om het leven gekomen zijn door toedoen van de taliban niet zomaar kan worden aangenomen, (iv) hij het zichtbaar moeilijk had om het CGVS een duidelijk overzicht te verschaffen van zijn overige familieleden in Afghanistan en hij ook wat betreft andere zaken een relaas lijkt te brengen dat erop bedoeld is de Belgische asielinstanties te misleiden, (v) zijn persoonlijke vluchtmotieven helemaal niet geloofwaardig zijn gebleken, en (vi) de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet kunnen ombuigen, omdat (B) blijkt dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername door de taliban en verzoekers persoonlijke situatie en profiel en er geen indicaties zijn dat in zijn geval een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht, omdat (C) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (D) er niet gesteld kan worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, en omdat (E) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele

motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst, Afghanistan, omwille van problemen met de vijanden van zijn oom A. W. Verzoekers oom A. W. zou actief geweest zijn bij de Afghaanse inlichtingendiensten op de militaire basis Torchi nabij de provinciehoofdstad van Kunar, Asadabad. Hij zou twee informanten in dienst gehad hebben die hem zouden hebben ingelicht over de activiteiten van Daesh of de taliban. Verzoekers taak zou erin bestaan hebben de informanten van zijn oom hun loon uit te betalen. Twee of drie dagen voor verzoekers vertrek uit Afghanistan zouden deze twee informanten gevat zijn door Daesh of door de taliban, waarbij zij één van deze groeperingen over verzoekers rol en die van A. W. verteld zouden hebben. Verzoekers oom zou toen beslist hebben dat verzoeker het land moest verlaten.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt ten aanzien van zijn land van herkomst, Afghanistan.

Vooreerst motiveert de adjunct-commissaris terecht dat verzoekers verklaringen over de activiteiten van zijn oom A. W. niet kunnen overtuigen. Er wordt hierover in de bestreden beslissing het volgende uiteengezet: *“Concreet plaatste het CGVS in 2012 al ernstige vraagtekens bij de werkelijke activiteiten van de desbetreffende oom. Heden moet vastgesteld worden dat uw verklaringen hieromtrent ook niet kunnen overtuigen. Zo beweert u, net zoals uw broer, dat A(...) W(...) actief was op de militaire basis ‘Torchi’ (CGVS, p. 7). Hoewel objectieve informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier, aantoont dat Camp Wright nabij de provinciehoofdstad Asadabad, door de lokale bevolking uit Kunar inderdaad ‘Top chi’ kamp wordt genoemd, kan u opvallend genoeg niet verduidelijken wat dan de officiële naam is van deze basis (CGVS, p. 8), ondanks de vaststelling dat de door u voorlegde documenten van uw oom deze naam trouwens vermelden. Dit is toch bijzonder opvallend. Verder slaagt u er geenszins in om de activiteiten van uw oom op die basis daar te verduidelijken, ondanks de talrijke kansen die u hiertoe kreeg. Eerst vertelt u dat hij actief was als tolk, maar dit gegeven ontkent u later tijdens het onderhoud (CGVS, p. 4 en 7). U zegt vervolgens dat u eigenlijk niet weet wat zijn job was, u zou enkel weten dat hij informatie over Daesh en de taliban doorspeelde (CGVS, p. 7). Op de vraag voor welke dienst of instantie A(...) W(...) dan werkte, stelt u voorts dat dit de nationale veiligheidsdiensten, de NDS, moet zijn. Waar deze afkorting dan voor staat kan u niet verduidelijken, laat staan dat u zijn functie binnen deze organisatie kan omschrijven (CGVS, p. 7-8). Of hij dan bv. een spion of soldaat was, weet u evenmin (CGVS, p. 8). Als het CGVS daarna opmerkt dat de voorgelegde documenten er toch eerder op wijzen dat deze A(...) W(...) tot 2014 voor de Amerikanen zou hebben gewerkt dan wel voor de NDS, vertelt u dat hij inderdaad eerst voor de buitenlandse troepen heeft gewerkt en daarna aan de slag ging bij de NDS (CGVS, p. 18). Deze opmerking kan niet overtuigen. Het CGVS ziet niet in waarom u dit dan niet eerder zo tijdens het onderhoud zou kunnen vermeld hebben. Bovendien kan u ook al niet toelichten in welk jaar de Amerikanen dan vertrokken zouden zijn van deze basis (CGVS, p. 18). Uw uiterst vage en soms tegenstrijdige verklaringen maken het helemaal niet aannemelijk dat oom A(...) W(...) in welke gedaante dan ook daadwerkelijk actief zou geweest zijn op ‘camp Wright/Top Chi kamp’. De vage verklaringen omtrent zijn vermeend profiel, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas op ernstige wijze. U beargumenteert voorts nog dat uw oom in 2019, na uw vertrek, gedood zou zijn maar opnieuw blijkt dat u hier niets zinnig kan over zeggen. U geeft zelf aan geen idee te hebben heeft waar of hoe hij om het leven gekomen zou zijn (CGVS, p. 15 en 18). Hier kan nog aan toegevoegd worden dat uw broer tijdens zijn derde asielprocedure nog verklaarde dat jullie oom door Daesh werd vermoord (zie beslissing J(...)), terwijl hij in zijn vierde verzoek, dat dateert van na de machtsovername door de taliban van augustus 2021, plots beweerde dat het de taliban waren die jullie oom hadden vermoord.”*

Door in zijn verzoekschrift louter te bevestigen dat hij de naam kent die de lokale bevolking aan de militaire basis geeft, doet verzoeker geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat hij de officiële naam ervan niet kent, hoewel deze is opgenomen in de door hem voorgelegde documenten (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, ‘Documenten’, nr. 3). Voorts tracht verzoeker zijn beperkte kennis over het werk van zijn oom te verschonen door in zijn verzoekschrift te stellen dat zijn oom werkzaam was voor de Amerikanen en voor de nationale veiligheidsdiensten, waardoor niet kan worden verwacht dat zijn functie uitgesproken wordt meegedeeld en het dan ook te begrijpen is dat verzoeker slechts op summiere wijze info kan geven over zijn ooms job, gelet op de gevaren die dit met zich meebrengt. De Raad merkt in dit

kader op dat verzoeker niet alleen weinig informatie kon geven, maar hij ook tegenstrijdige verklaringen aflegde doorheen zijn persoonlijk onderhoud aangaande de werkzaamheden van zijn oom, zoals in bovenstaande motieven terecht wordt uiteengezet, wat niet verschoond kan worden door het feit dat zijn ooms functie niet uitgesproken zou worden meegedeeld. De Raad wijst er verzoeker bovendien op dat het beweerde werk van zijn oom voor de Amerikanen, dan wel voor de Afghaanse inlichtingendiensten, een kernelement van zijn relaas uitmaakt, aangezien het voor de taliban of Daesh de reden zou zijn geweest om verzoeker te viseren en aanleiding zou hebben gegeven tot de persoonlijke problemen die verzoeker ertoe zouden hebben gedwongen zijn land van herkomst te verlaten. De Raad merkt verder op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS achttien jaar oud was en dat hij aangaf dat hij contact heeft met zijn broer in België, die op zijn beurt contact heeft met zijn familie in Afghanistan (AD, stuk 6, 'Voorgaande verzoek', stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5 en 15). Dit in acht genomen, kan van verzoeker dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat hij in staat is om doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de vroegere werkzaamheden van zijn oom en/of dat hij de nodige stappen zet om zich te informeren over de elementen waar hij geen kennis van heeft. Verzoeker blijft hiertoe in gebreke. Voorts is verzoekers betoog, waar hij stelt dat het voor hem onmogelijk is te weten "*welke groepering de vader was gezien beide actief waren in de regio en de oom hen beide actief tegenwerkte*" niet ernstig. De Raad wijst erop dat er van verzoeker verwacht mag worden dat hij op de hoogte is, dan wel zich informeert, over wie hij dient te vrezen, om het risico waaraan hij wordt blootgesteld op die manier terdege te kunnen inschatten, *quod non*. Bovendien merkt de Raad op dat uit de dreigbrief die verzoeker neerlegt (AD, stuk 4, 'Documenten', nr. 6) blijkt dat het de taliban zouden zijn die zijn oom bedreigen (AD, NPO, p. 17). Verzoeker slaagt er aldus niet in de bovenstaande motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Voorts motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

"(...) Ook wat andere zaken betreft lijkt u een relaas te brengen dat er enkel op bedoeld is de Belgische asielinstanties te misleiden. Zo vertelde uw broer dat jullie familie na vertrek uit Manogai district (Kunar) anderhalf jaar in Jalalabad stad (Nangarhar) verbleven hebben alvorens jullie zich in Narang district (Kunar) zouden hebben gevestigd (CGVS, J(...), 26/09/2013, p. 5 en CGVS, 08/10/2012, p. 7). Het is opmerkelijk dat u dit verblijf in de provinciehoofdstad aanvankelijk onvermeld liet bij zowel DVZ als het CGVS (Verklaringen DVZ, p. 6 en CGVS, p. 4). Pas als het CGVS u confronteert met de verklaringen van uw broer, lijkt u zich plots een en ander te herinneren. Jullie zouden inderdaad een tijdje in de stad verbleven hebben. Op de vraag waarom u dit dan zo niet vermeldde toen er gevraagd werd naar uw verblijfplaatsen in Afghanistan, zegt u louter dat u zich "zo'n dingen" niet herinnert (CGVS, p. 10). Ook over de reden waarom jullie familie terugkeerde naar de provincie Kunar lopen de verklaringen van u en uw broer uit één. Over de verhuis naar Narang verklaarde uw broer dat het voor jullie oom bijzonder moeilijk bleek om elke week van Jalalabad naar de Topchi-basis te gaan en dat de plek Narang veel dichterbij de basis lag (CGVS (...), 26/09/2013, p. 8). U daarentegen spreekt over problemen die jullie zouden gekend hebben in de stad Jalalabad zelf, maar om welke problemen dat dan precies gaat, kan u niet toelichten (CGVS, p. 10). Dit is allemaal zeer bizar."

Aangaande zijn woonplaatsen in Afghanistan, bevestigt verzoeker louter dat hij drieënhalve maand in Jalalabad verbleef, waarmee hij echter niet kan verklaren, noch verschonen waarom hij dit initieel niet aanhaalde, doch dit pas vertelde bij confrontatie met de verklaringen van zijn broer (AD, stuk 6, 'Voorgaande verzoek', stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4 en 10 en stuk 5, verklaring DVZ, vraag 10), zoals door de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld. Het feit dat verzoeker toen maar negen à tien jaar oud was en hier geen levendige herinneringen aan heeft kan dit niet afdoende verklaren, daar verzoeker zich wel herinnert dat hij geboren is in het dorp Pech Dara en daar gedurende zijn eerste levensjaren gewoond heeft (AD, stuk 6, 'Voorgaande verzoek', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Het gegeven dat verzoeker niet naar school gegaan is en daarom geografische kennis mist biedt geen soelaas, daar er voor het louter opnoemen van de in zijn buurt gelegen dorpen geen diepgaande geografische kennis vereist is. Overigens merkt de Raad op dat verzoeker in de bestreden beslissing geen beperkte geografische kennis van zijn herkomstregio verweten wordt en de argumentatie aangaande verzoekers gebrek aan scholing in dit verband derhalve niet dienstig is. Zijn verweer dat zijn verblijfplaatsen in Afghanistan niet langer relevant zijn voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is evenmin afdoend, daar dit geen afbreuk doet aan de redelijke verwachting dat verzoeker waarheidsgetrouwe en consistente verklaringen aflegt over zijn verblijfplaatsen in zijn land van herkomst, noch doet dit afbreuk aan de door de adjunct-commissaris terecht vastgestelde tegenstrijdige en onduidelijke verklaringen aangaande zijn eerdere verblijfplaatsen in Afghanistan. Verzoekers betoog is bijgevolg niet afdoend de bovenstaande terechte analyse van de adjunct-commissaris in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad merkt op dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing ongemoeid laat waar nog op goede gronden als volgt wordt overwogen:

"Verder kan worden gewezen op uw ronduit bevreemdende houding als het CGVS peilt naar de levensloop van uw vader. Hoewel u de gebeurtenissen omtrent uw vader niet inroept als vluchtmotief, moet

desalniettemin vastgesteld worden dat u, in navolging van uw broer, stelt dat jullie vader in het verleden ontvoerd zou zijn door de taliban. Voorts vertelt u dat hij ondertussen gedood zou zijn door deze militante groepering. Het valt evenwel op dat u liever niet in detail wil treden over hem (CGVS, p. 6). "Het zijn zaken uit het verleden en u was nog maar een kind", zo zegt u een aantal keer (CGVS, p. 5, 6, 9). Dit kan niet overtuigen, te meer zowel familieleden in Afghanistan als België (u woonde immers nog een tijdje bij uw broer in België en staat nog regelmatig in contact met hem (CGVS, p. 5)) u ongetwijfeld hadden kunnen informeren over het levensverhaal van uw vader. U kan enkel vertellen dat hij getolkt zou hebben, dat hij tijd doorbracht in Londen en dat hij uiteindelijk ontvoerd en gedood werd door de taliban (CGVS, p. 4). Gevraagd naar zijn activiteiten als tolk, kan u geen verdere duiding geven (CGVS, p. 5). Waarom hij naar Londen trok, weet u ook al niet. Verder zegt u dat hij er 6 of 7 jaar verbleef en dat hij terugkeerde naar Afghanistan omdat hij door de Britse autoriteiten gedeporteerd werd (CGVS, p. 5). Uw broer verklaarde nochtans dat vader terugkeerde naar Afghanistan omdat er na een lokale jirga in het dorp beslist werd dat hij een vrijgeleide kreeg (CGVS, gehoor J(...), 08/10/2012, p. 11). Dit zijn dus wel degelijk twee duidelijk verschillende redenen waarom uw vader destijds naar Afghanistan terugkeerde. Hoelang hij dan nog in Afghanistan woonde alvorens hij ontvoerd werd, zegt u dat niet te weten (CGVS, p. 5). In welk jaar hij ontvoerd werd, over de omstandigheden waarin en waar hij precies ontvoerd werd (CGVS, p. 5 en 6), blijken allemaal zaken te zijn die u evenmin kan toelichten. U weet verder wel dat uw vader gedood zou zijn door de taliban, maar in welk jaar dit was, hoeveel tijd er tussen zijn ontvoering en uiteindelijke dood zat en hoe uw oom A(...) W(...) het nieuws over zijn dood vernam, kan u ook al niet verduidelijken (CGVS, p. 6). Dit is allemaal uitermate vaag en niet ernstig. De vaststelling dat u in het geheel geen overtuigende verklaringen aflegt omtrent uw vader en oom, maakt dat het gegeven als zouden zij daadwerkelijk om het leven gekomen zijn door toedoen van de taliban (of een andere gewapende groepering) niet zomaar kan worden aangenomen door het CGVS.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd voorts vastgesteld dat u het zichtbaar moeilijk had om het CGVS een duidelijk overzicht te verschaffen van overige familieleden in Afghanistan. Gevraagd naar ooms en tantes zegt u aanvankelijk dat u behalve twee ooms langs moederszijde, de hierboven al besproken Abdul Wali en Mohammad, geen andere familieleden heeft. Niet veel later lijkt u zich plots te herinneren dat zowel uw moeder als vader elk nog twee zussen hebben (CGVS, p. 8 en 9). Deze correctie is niet enkel opvallend, uw verklaringen hieromtrent blijken in tegenstrijd met wat J(...) kwam te vertellen tegenover de Belgische asielinstanties. Hoewel hijzelf zijn verklaringen ook al een paar keer bijstuurde doorheen de jaren, was dit zijn laatste versie: uw moeder zou één broer hebben (Y(...)) en twee neven (A(...) W(...) en S(...)). Zussen had uw moeder zeker niet, zei hij (CGVS, gehoor J(...), 02/06/2017, p. 3). U verklaart heden dat uw moeder wel twee zussen zou hebben. Verder vertelt u dat uw moeder twee broers zou hebben: A(...) W(...) en M(...). Of A(...) W(...) ook een neef zou kunnen zijn van uw moeder, dan wel een broer, zegt u dat niet te weten (CGVS, p. 8). Geconfronteerd met de naam Y(...), stelt u dat hij de man van één uw paternale tantes zou zijn (CGVS, p. 9). Van S(...), volgens uw broer nochtans de maternale oom die mee met jullie gezin verhuisde naar Jalalabad en Narang, zegt u dan weer dat hij "een verwant" is die ergens in Kunar zou wonen (CGVS, p. 14). Voorts zeggen jullie beide dat jullie vader geen broers zou hebben maar waar J(...) nog stelt dat jullie vader maar één zus (Z(...)) heeft, vertelt u heden dat hij er twee (Z(...) en R(...)) zou hebben.

Zelfs als het CGVS opwerpt dat uw broer misschien niet helemaal eerlijk is geweest omtrent al deze zaken en u vervolgens de kans geeft om gedane verklaringen te wijzigen (CGVS, p. 9 en 13), houdt u vast aan het relaas dat u brengt en stelt u dat u moeilijkheden zou hebben met zich zaken te herinneren (CGVS, p. 9, 15, 20). De argumentatie als zou u geheugenproblemen hebben, kan niet overtuigen. Zo legt u geen enkel document neer waaruit moet blijken dat u inderdaad dergelijke problemen zou hebben en gedurende het onderhoud kon evenmin zoiets vastgesteld worden. Het verslag van uw persoonlijk onderhoud toont immers aan dat u in detail kon antwoorden op de gestelde vragen. (...)

Bijkomend wil het CGVS nog opmerken dat los van alle al gedane vaststelling gerust mag worden gesteld dat uw persoonlijke vluchtmotieven helemaal niet geloofwaardig zijn gebleken. U vertelt dat u de betaling regelde van twee spionnen die voor uw oom A(...) W(...) zouden gewerkt hebben. Gelet op het gegeven als zou deze oom al heel wat problemen voor uw gezin (vader, broer J(...)) hebben veroorzaakt, ziet het CGVS niet in waarom hij ook nog eens u in een benadeelde positie zou plaatsen met het uitvoeren van dergelijk risicovol taakje. Zelf heeft u hier ook geen verklaring voor. Evenmin kan u een antwoord geven op de vraag of er geen andere, betere manieren waren om dat geld aan die spionnen te bezorgen (CGVS, p. 16-17). Verder zegt u niet te weten hoelang deze twee personen al voor A(...) W(...) spioneerden (CGVS, p. 17), waarom uw oom specifiek hun hulp nodig zou hebben gehad (CGVS, p. 15) en of uw oom nog andere spionnen tewerkstelde (CGVS, p. 15). Overigens weet u trouwens helemaal niet welke vijand u in Afghanistan zou moeten vrezen. Bij DVZ leek u er nog van overtuigd dat leden van Daesh u achterna zaten (Vragenlijst CGVS). Heden weet u niet welke militante groepering u zou viseren. Zo kan u geen details geven over de ontvoering en dood van die twee spionnen en blijft u in het ongewisse of dit uitgevoerd werd door dan wel de taliban, dan wel Daesh. Uw onwetendheid is veelzeggend, te meer u tijdens het onderhoud dan wel een vermeende dreigbrief tegen u door de taliban voorlegt (zie vertaling CGVS p. 17)."

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen. De taskara, waarvan hij stelt dat deze van zijn oom is, kan louter dienen ter staving van diens identiteit, maar staft verzoekers persoonlijke vluchtmotieven niet (AD, stuk 4, 'Documenten', nr. 2). Het certificaat van A. W. en de

twee brieven van de Amerikaanse ambassade die betrekking hebben op A. W., kunnen hoogstens staven dat A. W. werkzaam geweest zou zijn tot 2014 voor de Amerikanen in Afghanistan, maar tonen verzoekers beweerde problemen evenmin *in concreto* aan (*Ibid.*, nrs. 1 en 3). Aangaande de brief van A. W., waarin hij zijn problemen uiteenzet, merkt de Raad op dat dit document duidelijk een gesolliciteerd karakter heeft en daarom evenmin kan overtuigen (*Ibid.*, nr. 4). De visa-aanvraag van A. W. kan evenmin de door verzoeker beweerde problemen aantonen (*Ibid.*, nr. 5). Uit de foto's die verzoeker neerlegt van een overleden persoon, waarvan hij beweert dat het zijn oom is, kan niet worden afgeleid dat dit effectief verzoekers oom zou zijn, noch in welke omstandigheden deze persoon gestorven is (*Ibid.*, nr. 8). Verder heeft de brief van de dorpsouderen louter betrekking op verzoekers woonplaats (*Ibid.*, nr. 7; AD, stuk 6, 'Voorgaande verzoek', stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Wat betreft de dreigbrief van de taliban, stelt de Raad vast dat verzoeker hierover geen eenduidige verklaringen aflegt, waardoor dit document zijn ongeloofwaardige verklaringen dan ook niet kan herstellen (*Ibid.*, nr. 6). Uit de dreigbrief blijkt namelijk dat de daders van de moord op zijn oom de taliban zouden zijn, doch verklaart verzoeker dat hij niet weet waar of hoe zijn oom om het leven gekomen zou zijn en kan hij niet concretiseren of het Daesh, dan wel de taliban zouden geweest zijn die zijn oom gedood hebben (AD, stuk 6, 'Voorgaande verzoek', stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15 en 19). Bovendien wijst de Raad erop dat al deze documenten kopieën zijn. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Dat uiterste omzichtigheid geboden is bij het toekennen van bewijswaarde aan Afghaanse documenten vindt voorts steun in objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten – zowel deze die van de overheid uitgaan als deze die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat – kunnen en worden nagemaakt (AD, stuk 5, 'Landeninformatie', COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 14 januari 2021 (update)). De Raad dient dan ook vast te stellen dat de voorgelegde stukken, gelet op hun relatieve bewijswaarde, op zich niet volstaan om daaraan zonder meer geloof te hechten. Deze stukken dienen deel uit te maken van een integrale geloofswaardigheidsbeoordeling en te worden beoordeeld en gewogen binnen het geheel van alle relevante verklaringen, stukken en landeninformatie. De Raad is in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat deze stukken, met hun beperkte relatieve bewijswaarde, niet opwegen tegen het feit dat verzoeker bijzonder vage verklaringen heeft afgelegd over zijn oom en de problemen die uit diens job voortgekomen zouden zijn. Verder, waar verzoeker bekritiseert dat de adjunct-commissaris niet verder verduidelijkt waarom de documenten er vals uitzien, wijst de Raad erop dat uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de adjunct-commissaris en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de adjunct-commissaris noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; Rvs 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714), wat *in casu* gebeurd is.

Waar verzoeker meent dat noch tijdens het persoonlijk onderhoud, noch bij de beoordeling van zijn relaas voldoende rekening gehouden werd met zijn jeugdige leeftijd en kwetsbaar profiel, stelt de Raad vast dat verzoeker, hoewel hij bij zijn aankomst in België nog minderjarig was, tijdens het persoonlijk onderhoud op 3 maart 2021 reeds meerderjarig was. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS was verzoeker achttien jaar en dus geen *infans* meer, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en accurate verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over de feiten en gebeurtenissen die aan zijn verklaarde vrees ten grondslag liggen. Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker in het algemeen de vragen begreep en erop kon antwoorden. Indien een vraag voor hem niet duidelijk was of hij deze niet onmiddellijk begreep, werd deze vraag door de *protection officer* geherformuleerd of herhaald, waarna verzoeker kon antwoorden (AD, stuk 6, 'Voorgaande verzoek', stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4, 10). Er was ook bijstand van een tolk Pasjtje en verzoekers advocaat was aanwezig en kon haar opmerkingen geven. Verzoeker bevestigde op het einde van het persoonlijk onderhoud niets te willen toevoegen (*Ibid.*, p. 20).

Verzoeker beperkt zich dan ook tot het uiten van loutere kritiek waar hij stelt dat noch tijdens het persoonlijk onderhoud, noch bij de beoordeling van zijn asielrelaas voldoende rekening werd gehouden met zijn jonge leeftijd en kwetsbaar profiel, zonder *in concreto* aan te tonen dat, in welke zin of op welk moment zijn leeftijd en profiel een volwaardige deelname aan de procedure zouden hebben verhinderd. Alleszins werden er na afloop van het onderhoud geen opmerkingen in die zin gemaakt, noch door verzoeker zelf, noch door zijn advocaat. Verzoeker, die zich er voor het overige toe beperkt in algemene zin te verwijzen naar

“verschillende bepalingen dewelke op de kwetsbaarheid binnen de asielpprocedure duiden” en naar “het hoger belang van het kind”, toont hoegenaamd niet aan dat zijn leeftijd een afdoende verklaring kan bieden voor de gedane vaststellingen of dat hiermee geen of onvoldoende rekening werd gehouden bij de beoordeling van zijn geloofwaardigheid. De Raad merkt er in dit verband op dat de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, in uitvoering van Europese regelgeving en van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De adjunct-commissaris zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het arrest met nummer 245 271 van de Raad waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst is klaarblijkelijk niet het arrest dat verzoeker bedoelt, en waaruit hij citeert, en de Raad heeft het raden naar het juiste arrestnummer. Hoe dan ook dient, aangaande verzoekers verwijzing naar dit arrest en verschillende andere arresten van de Raad, in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door hem aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Verder stelt de Raad vast dat, waar verzoeker stelt last te hebben van epileptische aanvallen en slapeloosheid, en hij hiervoor medicatie neemt en psychologische begeleiding krijgt, hij ter staving hiervan geen medisch of psychologisch attest neerlegt. Derhalve toont verzoeker evenmin aan dat zijn oordeelsvermogen ten gevolge van deze problemen dermate zou zijn aangetast dat hij niet in staat zou zijn om correcte en volwaardige verklaringen af te leggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Daarenboven hebben verzoeker noch zijn advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud gewezen op een dermate psychische problematiek dat hij niet in staat zou zijn om te worden gehoord naar aanleiding van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze zijn psychologische toestand zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Bijgevolg kan een schending van artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet niet worden aangenomen.

Waar verzoeker nog betoogt dat het in het belang van het kind is dat zijn verzoek bij voorrang en zo snel mogelijk wordt behandeld, doch dat dit *in casu* niet het geval was en dat hij meer dan drie jaar diende te wachten op zijn beslissing, herhaalt de Raad dat verzoeker, hoewel hij bij het doen van zijn verzoek om internationale bescherming nog minderjarig was, tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS reeds meerderjarig was. Verzoeker laat bovendien na te concretiseren welk belang hij heeft bij het aanvoeren van het gegeven dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de lange duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerdte vervolging en het beweerdte risico op ernstige schade en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn verzoek. Voor het overige is de loutere lange duur van de procedure in het kader van het verzoek om internationale bescherming in België niet relevant voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Er zijn namelijk geen wettelijke bepalingen of beginselen die het CGVS of de Raad toelaten of opleggen om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

Wat betreft verzoekers opmerking ter terechtzitting dat de vergelijking met het relaas van zijn broer niet ernstig is en zijn relaas onterecht niet op zijn eigen merites zou beoordeeld zijn, merkt de Raad op dat er in de bestreden beslissing erkend wordt dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites beoordeeld dient te worden, doch het feit dat verzoeker net zoals zijn broer verwijst naar de spionageactiviteiten van zijn oom A. W., die in het kader van zijn broers verzoek om internationale bescherming al ongeloofwaardig bevonden werden, afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid. Daarnaast wordt er in de bestreden beslissing wel degelijk een beoordeling gemaakt op basis van de verklaringen en documenten die verzoeker zelf aflegt en voorlegt. Bovendien benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat hij geen geloof kan hechten aan de door verzoeker naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad in navolging van de adjunct-commissaris dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen met de taliban of Daesh omwille van de vermeende problemen die hij voor zijn vertrek reeds met hen zou hebben gekend.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift, onder meer, nog op het gegeven dat hij Afghanistan jaren terug heeft verlaten en sedertdien in westerse landen verbleef, alsook op zijn daaraan gekoppelde vrees om bij terugkeer naar zijn land van herkomst als westers te worden bestempeld en vervolgd.

Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de-factoregering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de '*civic space*' wordt door organisatie *Civicus*, een internationaal netwerk van maatschappelijk middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afgaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de speciale rapporteur van de VN voor de mensenrechten in Afghanistan de toegang tot het land onttrokken in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de-facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-factoregering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt zij daartoe ook het '*Taliban General Directorate of Intelligence*' (GDI) en een aantal de-factostaatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afgaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de-factoregering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 136). Er is een curriculum goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de de-facto-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent-professor verbonden aan de *American University of Afghanistan* hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun curriculum niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het curriculum van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de de-facto-autoriteit weerspiegelt hun

persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31; EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de de-facto-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een boerka). Deze wet bevat tevens het verbod op een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificiert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met of imiteren van niet-moslims. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de de-factoregering is verboden – al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent, tot op zekere hoogte gedoogd – en verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 24).

De de-facto-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de de-factoregering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze voor goedkeuring worden voorgelegd aan de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en deze soms niet ernstig werden genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale de-factostaatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende

interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de de-facto-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27). Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 47).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die samen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel op mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96) en van een video die in juni 2024 circuleerde van een jongen met sporen van seksueel misbruik die volgens Afghaanse media door een lokale veiligheidscommandant was gestraft omdat hij telefoneerde met een meisje (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 39). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale mediabron Hasht-e-Subh, op basis van

cijfers van het de-factohooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 47). Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hocbeslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de-factopolitie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door leden van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale mediaprofielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor Communicatie en Informatietechnologie ('*Ministry of Communications and Information Technology*') wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23). Er zijn ook talibanaanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de de-factoregering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige taliban-segmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de "gelooftethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, overeenkomstig de oude traditie van mannen van Pasjtoe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pasjtoe-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders, opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren. Hoge taliban-functionarissen

riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst werden en ondervraagd werden. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 44- 45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kabul zeer grondig en hebben de-facto-immigratieambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANDSF). Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een moellah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met de-facto-autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 45), wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld (zie EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “verwesterd” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

Wat betreft het feit dat verzoekers persoonlijk onderhoud plaatsvond in 2021 en de bestreden beslissing werd genomen in 2022, zonder hem opnieuw te horen, verwijst de Raad naar de volgende pertinente motivering van de bestreden beslissing, die door verzoeker niet betwist wordt:

“Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 3 maart 2021 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat in uw geval een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.”

Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker aangaande zijn verwestering in zijn verzoekschrift en bij aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen kon voorleggen inzake zijn situatie als terugkeerder en zijn daaruit voortvloeiende vrees, een mogelijkheid waarvan hij ook gebruik heeft gemaakt.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker sinds november 2019 in België verblijft en dat hij zijn land van herkomst volgens zijn verklaringen ongeveer een jaar eerder verlaten heeft toen hij net geen zestien jaar oud was (AD, stuk 6, ‘Voorgaande verzoek’, stuk 5, verklaring DVZ, vraag 33). Derhalve moet worden aangenomen dat verzoeker bij vertrek uit zijn land van herkomst al deels gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Nergens uit blijkt, en verzoeker toont evenmin aan, dat hij niet langer bekend is met de Afghaanse waarden en normen of dat het voor hem niet mogelijk zou zijn om zich er opnieuw mee bekend te maken in geval van terugkeer. Er kan bovendien worden van uitgegaan dat verzoeker in Afghanistan nog over een familiaal netwerk beschikt, daar uit zijn verklaringen blijkt dat zijn moeder, broer A. en zus S. nog in hun dorp in het district Narang in de provincie Kunar verblijven (*Ibid.*, vraag 15 en 17). Tevens merkt de Raad op dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pasjtoe.

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat hij “*verregaand geïntegreerd*” is in België, hij zich gedraagt en kleedt “*zoals een Belg dat zou doen*” en volledig deel uitmaakt van de westerse samenleving, doch hij blijft in gebreke *in concreto* te staven dat dit zijn gedrag, houding of denkwijze dermate heeft veranderd dat hij zich bij terugkeer naar Afghanistan niet meer zou kunnen of willen schikken naar de aldaar vigerende wetten, regels en gebruiken en dat hij er niet zou kunnen aarden en er zijn leven niet opnieuw zou kunnen opnemen en uitbouwen. Verzoeker voegt verder toe dat hij het secundair onderwijs heeft afgerond, OKAN-onderwijs heeft gevolgd, werkzaam is, af en toe voetbalt en alcohol drinkt en een vriendin heeft, doch blijft hij in gebreke deze beweringen verder te concretiseren of onderbouwen met enig begin van bewijs. Hij maakt met deze ongefundeerde beweringen dan ook niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van deze elementen bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. De Raad wijst er bovendien op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze een uitingsvorm is van een religieuze of politieke overtuiging, dan wel als dusdanig kan worden gepercipieerd, of bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet-naleving van heersende regels en normen in Afghanistan. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban of Daesh, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban, Daesh of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kunar, een provincie waar verschillende Afghaanse groepen aanwezig zijn, maar haalt verder geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift citeert uit algemene landeninformatie over het bewind van de taliban, hun strikte interpretatie van de sharia en de mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Kunar als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift dat hij via de luchthaven met Belgische documenten zou terugkeren is te dezen niet dienstig daar noch de bestreden beslissing noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is bovendien voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel voldoende en in de regel niet problematisch. Verder wijst de Raad erop dat de controleposten in Afghanistan vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, “*Key socio-economic indicators in Afghanistan*”, augustus 2022, p. 68 en 70). Nadat zich aan de

controleposten een aantal schietpartijen hebben voorgedaan, hebben de de-factotalibanautoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Te dezen toont verzoeker in de huidige stand van zaken niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals reeds in de bestreden beslissing werd uiteengezet, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij door de taliban zou worden gevisieerd omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn oom en zijn er verder geen concrete en geloofwaardige indicaties dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 255 609 van 4 juni 2021 en een arrest van de Raad van 12 oktober 2022, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Met zijn niet geconcretiseerde noch gepersonaliseerde betoog maakt verzoeker, die in Afghanistan nog over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Waar verzoeker ter zitting opmerkt dat er in Afghanistan geen mensenrechten bestaan, dat meisjes en vrouwen er niet naar school mogen gaan en niet mogen werken en dat mannen niet de vrijheid hebben om met vrouwen af te spreken, beperkt hij zich tot een verwijzing naar de algemene situatie en maakt hij niet *in concreto* aannemelijk dat hij persoonlijk dreigt te worden vervolgd.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban of Daesh, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er

milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker kan voorts niet worden bijgetreden in zoverre hij aangeeft dat de precaire humanitaire situatie (overwegend) wordt veroorzaakt door het handelen van de taliban en de strikte en verregaande toepassing van de *sharia*, en in zoverre hij daarbij verwijst naar de analogie die in een rapport van Nansen wordt gemaakt met de situatie onder het bewind van Al-Shabaab in Somalië en het arrest “*Sufi en Elmi*” van het EHRM. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals Al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat Al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo’s of ngo’s op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift tevens een kritiek op de gehanteerde landeninformatie. De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio’s dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022, herhaalt de Raad dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te

voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat deze sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en het *Afghanistan Freedom Front* (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bestendigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van hit-and-run-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de de-facto-autoriteiten. ISKP daarentegen viseert zowel de de-facto-autoriteiten als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 – in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers –, de algemene veiligheidssituatie

positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna honderd procent en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of van grensincidenten tussen de-factostrijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 59: "*In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.*"). UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in het rapport "*Afghanistan: Country Focus*" van EUAA van november 2024 nog steeds actueel.

De Raad herhaalt dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift andermaal verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022, herhaalt de Raad dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

3.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en

zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.10. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

4. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend vijftientwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT